

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «КОБИЛЯНСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF KOBYLYANSKYU v. UKRAINE)**

(Заява № 64361/17)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 червня 2026 року

Це рішення є остаточним, але може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Кобилянський проти України»

Європейський суд з прав людини (П'ята секція), засідаючи комітетом, до складу якого увійшли:

Андреас Зюнд (*Andreas Zünd*), Голова,

Ваге Григорян (*Vahe Grigoryan*),

Себастьєн Б'янкері (*Sébastien Biancheri*), судді,

та Вікторія Марадудіна (*Viktoriya Maradudina*), в.о. заступника Секретаря секції,

після обговорення за зачиненими дверима 21 травня 2026 року постановляє таке рішення, що було ухвалено у той день:

ПРОЦЕДУРА

1. Справу було розпочато за заявою, поданою 23 серпня 2017 року до Суду проти України на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Заявника представляла пані К.О. Чуєва, юрист, яка практикує у м. Одеса.

3. Про заяву було повідомлено Уряд України (далі – Уряд).

ФАКТИ

4. Відомості про заявника та інформація щодо заяви наведені в таблиці у додатку.

5. Заявник скаржився на надмірну тривалість кримінального провадження та відсутність у національному законодавстві ефективного засобу юридичного захисту. Він також висунув інші скарги за положеннями Конвенції.

ПРАВО

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6 ТА СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ

6. Заявник скаржився, головним чином, що тривалість відповідного кримінального провадження була несумісною з вимогою «розумного строку» та у нього не було ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим. Він посилався на пункт 1 статті 6 і статтю 13 Конвенції.

7. Суд повторює, що розумність тривалості провадження повинна оцінюватися у контексті обставин справи та з урахуванням таких критеріїв: складність справи, поведінка заявника і відповідних органів державної влади, а також важливість предмета спору для заявника (див. серед багатьох інших джерел рішення у справах «Пелісьє та Сассі проти Франції» [ВП] (*Pélissier and Sassi v. France*) [GC], заява

№ 25444/94, пункт 67, ЄСПЛ 1999-II та «Фрідлендер проти Франції» [ВП] (*Frydlender v. France*) [GC], заява № 30979/96, пункт 43, ЄСПЛ 2000-VII).

8. У керівній справі «Нечай проти України» (*Nechay v. Ukraine*), заява № 15360/10, від 01 липня 2021 року) Суд вже встановлював порушення щодо питань, аналогічних тим, що розглядаються у цій справі.

9. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд не вбачає жодних фактів або аргументів, здатних виправдати загальну тривалість провадження на національному рівні. З огляду на свою практику з цього питання Суд вважає, що у цій справі тривалість провадження була надмірною та не відповідала вимозі «розумного строку».

10. Суд також зазначає, що заявник не мав у своєму розпорядженні ефективного засобу юридичного захисту у зв'язку з цими скаргами.

11. Отже, ці скарги є прийнятними та свідчать про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ ЗА УСТАЛЕНОЮ ПРАКТИКОЮ СУДУ

12. Заявник подав скаргу щодо тривалого обмеження його свободи пересування, яка також порушує питання за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції з огляду на відповідну усталену практику Суду (див. таблицю в додатку). Ця скарга не є явно необґрунтованою у розумінні підпункту «а» пункту 3 статті 35 Конвенції та не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Тому вона має бути визнана прийнятною. Розглянувши всі наявні у нього матеріали, Суд доходить висновку, що вона також свідчить про порушення Конвенції у контексті його висновків в рішеннях у справах, наведених в таблиці у додатку.

III. ІНША СКАРГА

13. Заявник також подав скаргу за статтею 13 Конвенції, що у нього не було ефективного національного засобу юридичного захисту для оскарження тривалого обмеження його свободи пересування. Враховуючи факти справи, наявні матеріали у справі та свої наведені висновки, Суд вважає, що за обставин цієї справи він розглянув основні юридичні питання, порушені заявником, і немає потреби розглядати цю скаргу (див. рішення у справі «Центр юридичних ресурсів в інтересах Валентина Кимпеану проти Румунії» [ВП] (*Centre for Legal Resources on behalf of Valentin Câmpeanu v. Romania*) [GC], заява № 47848/08, пункт 156, ЄСПЛ 2014).

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

14. З огляду на той факт, що заявник, попри пропозицію подати свої вимоги щодо справедливої сатисфакції, не зробив цього відповідно до Правила 60 Регламенту Суду, Суд нічого не присуджує.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* прийнятними скарги за пунктом 1 статті 6 та статтею 13 Конвенції щодо надмірної тривалості кримінального провадження та відсутності ефективного національного засобу юридичного захисту у зв'язку з цим, а також скаргу за статтею 2 Протоколу № 4 до Конвенції щодо тривалого обмеження його свободи пересування, та *постановляє*, що немає потреби окремо розглядати решту скарг у заяві;
2. *Постановляє*, що ця заява свідчить про порушення пункту 1 статті 6 та статті 13 Конвенції, а також порушення статті 2 Протоколу № 4 до Конвенції.

Учинено англійською мовою та повідомлено письмово 11 червня 2026 року відповідно до пунктів 2 та 3 Правила 77 Регламенту Суду.

Вікторія Марадудіна
(*Viktoriya Maradudina*)
В.о. заступника Секретаря

Андреас Зюнд
(*Andreas Zünd*)
Голова

РІШЕННЯ У СПРАВІ «КОБИЛЯНСЬКИЙ ПРОТИ УКРАЇНИ»

ДОДАТОК

Заява зі скаргами за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 13 Конвенції
(надмірна тривалість кримінального провадження та відсутність у національному
законодавстві ефективного засобу юридичного захисту)

№ заяви Дата подання	П.І.Б. заявника Рік народження	П.І.Б. представника та місцезнаходження	Початок провадження	Закінчення провадження	Загальна тривалість Інстанції	Інші скарги за усталеною практикою
64361/17 23.08.2017	Олександр Михайлович КОБИЛЯНСЬКИЙ 1980	Чуєва Катерина Олександрівна м. Одеса	25.06.2012	09.05.2023	10 років, 10 місяців і 15 днів. 1 інстанція	п.1 ст. 2 Протоколу № 4 до Конвенції – надмірна тривалість застосування підписки про невіїзд – до заявника застосовувалася підписка про невіїзд з 25.06.2012 до 09.05.2023, тобто понад 10 років та 10 місяців (рішення у справах «Іванов проти України» (<i>Ivanov v. Ukraine</i>), заява № 15007/02, від 07 грудня 2006 року та «Нікіфоренко проти України» (<i>Nikiforenko v. Ukraine</i>), заява № 14613/03, пункт 59, від 18 лютого 2010 року).